

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Пловдив, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Тодор Илк. Хаджиев Въззивно гражданско дело № 20235000500256 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Р. Д. Б. против Решение № 16/28.01.2023 г. по гр. д. №**/2022 г. на ОС К., с което е осъден да заплати на „Т.-К.“ ООД сумата от 40 524. 83 лв., представляваща обезщетение за причинени на представляваното от него дружество вреди, изразяващи се в получаване по личната му сметка на парични средства в размер на 40 524. 83 лв., собственост на дружеството, заплатени както следва: по изп. д. №**/2009 г. по описа на ЧСИ Р.С. сума в размер на 21 582.83 лв., по изп. д. №**/2010 г. и изп. д. №**/2010 г. по описа на ЧСИ Х.П. - сума в размер на 8 136 лв.; по изп. д. №***/2011 г. и по изп. д. №***/2011 г. по описа на ЧСИ Х.П. - сума в размер на 10 806 лв., ведно със законната лихва върху главницата от 40 524. 83 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба – 06.04.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

Жалбоподателят оспорва извода на съда за наличие на предпоставките на чл. 145 ТЗ, като твърди, че постъпилите по банковата му сметка средства

са използвани за погасяване задълженията на дружеството, което се потвърждава от показанията на св. Г.Т. и З.К., които съдът неоправдано е отказал да кредитира. Наред с това окръжният съд неоснователно отказал да зачете обстоятелството, че е бил освободен от отговорност за времето от предаване на парите до освобождаването му като управител, като изразява несъгласие с извода на съда, че съдружниците са научили за неправомерните действия на съда след освобождаването му като управител. Иска да се отмени решението, вместо което се постанови ново, с което да се отхвърли предявеният иск като неоснователен.

Въззиваемият „Т.-К.“ ООД чрез пълномощника си оспорва жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност във връзка с доводите на страните, констатира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и против акт, подлежащ на въззивно обжалване, поР. което е допустима.

Предявеният иск е по чл. 145 ТЗ, уреждащ отговорността на управителя за причинените на управляваното от него дружество вреди при или по повод изпълнение на възложените му функции. Отговорността на управителя е договорна и се поражда при наличие на следните предпоставки: сключен договор за възлагане на управлението, противоправно и виновно поведение на управителя при изпълнение на договора, вреди, причинна връзка на противоправното поведение с вредоносния резултат, както и изрично решение на общото събрание на съдружниците за предявяване на иск срещу управителя (чл. 137, ал. 1, т. 8 ТЗ).

По настоящето дело не е спорно между страните, че по силата на договор за възлагане управлението на „Т.-К.“ ООД ответникът Р. Д. Б. е бил управител на ищцовото дружество през периода 12.06.2008г. – 01.10.2021г., като с решение от 23.09.2021 г. на извънредно общо събрание е освободен като управител на дружеството, което обстоятелство е вписано в търговския регистър на 01.10.2021 г.

На 22.03.2022 г. е проведено ново извънредно общо събрание на „Т.-К.“ ООД, на което е взето решение да се заведе съдебно дело срещу бившия управител на дружеството Р. Д. Б. за сумата от 40 524.83 лв., представляваща

суми, преведени по личната му сметка по 4 броя изпълнителни дело по описа на ЧСИ Р.С. и Х.П..

От заключението на допуснатата в първоинстанционното производство съдебно – счетоводна експертиза (л. 107) се установява, че в касата на „Т.-К.” ООД са постъпили с ПКО № 107/08.11.2011 г. – 2000 лв.; с ПКО № 19/31.01.2012 г. - 1000 лв. и с ПКО № 6 30/03.2012 г. - 2 230. 10 лв., с вносител - „Р.“ ООД и основание за внасяне - частично плащане по договор за продажба на парен котел.

Установява се също така от заключението на съдебно - счетоводна експертиза на л. 182, че по процесните изпълнителни дела длъжниците са погасили задължения и са превели суми, както следва: 1. По изп. д. №**/2009 г. на ЧСИ Р.С. - 21 582. 07 лв.; 2. По изп. д. №**/2010 г. на ЧСИ Х.П. - 3000 лв.; 3. По изп. д. №**/2010 г. на ЧСИ Х.П. – 5 136 лв.; 4. По изп. д. №***/2011 г. на ЧСИ Х.П. - 7976 лв.; 5. По изп. д. №***/ 2011 г. на ЧСИ Х.П. - 2830 лв. или общо 40 524. 07 лв. Посочените суми са преведени по банкова сметка на Р. Д. Б. в „Б.Д.“ ЕАД, като по сметката на „Т.-К.” ООД не са постъпвали суми, изплатени по процесните изпълнителни дела.

По делото са събрани и гласни доказателства. Св. Г.Т. твърди, че е знаел, че през 2009 - 2010 г. по личната сметка на управителя Р. Б. постъпили суми от изпълнителни дела, от които на него, баща му и брат му били изплатени дължими в качеството им на заемодатели суми. На брат му и на баща му сумите били изплатени в брой, а на него с касов ордер от дружеството.

Св. С.С. сочи, че през 2008 г. или 2009 г. водил дела срещу „Т.-К.” ООД в качеството си на съдружник, разноските, по които се плащали от управителя Р. Б. и контролора В.Й..

Св. А.Х.-Т. сочи, че преди години услужила с 3 000 лв. на Р. Б. и В.Й., която не им достигала за заплащане на възнаграждение на адвокат от 15 000 лв.

Св. З.К. знаела, че преди 10 - 15 години по личната сметка на Р. Б. постъпили средства, събрани по изпълнителните дела срещу „Р.“ ООД, които той внесъл с разходни касови ордери в дружеството, за което знаел и контролора В.Й..

При така събраните доказателства по делото настоящата инстанция намира въззивната жалба за неоснователна. Изводът на окръжния съд за наличие на законовите предпоставки за ангажиране отговорността на ответника Р. Д. Б. в качеството му на бивш управител на „Т.-К.“ ООД е съобразен с доказателствата по делото. Договорът за управление има за предмет задължението на управителя да управлява и представлява дружеството за постигане на основната му цел – реализиране на печалба, което означава, че във всичките си действия следва да се ръководи от интересите на дружеството. В случая с посочване и постъпване на събраните по процесните изпълнителни дела суми по личната банкова сметка ответника и предвид липсата на данни същите да са използвани в интерес на дружеството следва да се приеме, че ответникът е присвоил посочените суми (разпоредил се е с тях в своя полза), с чийто размер е увредил дружеството.

Защитната теза на ответника, че е използвал постъпилите по банковата му сметка средства в интерес на дружеството – за изпълнение на неговите задължения, не се подкрепя от доказателствата по делото. Твърденията му, че събраните по воденото срещу „Р.“ ЕООД принудително изпълнение суми е внесъл в касата на дружеството с 3 бр. приходни касови ордера (ПКО № 107/08.11.2011 г. – 2000 лв.; с ПКО № 19/31.01.2012 г. - 1000 лв. и с ПКО № 6 30/03.2012 г. - 2 230. 10 лв.) се опровергават от отбелязването в тях, че вносител на посочените суми е „Р.“ ЕООД. Показанията на св. З.К., че отразените в приходните ордери суми са внесени от ответника, окръжният съд правилно е отказал да кредитира като неубедителни с оглед наличието на вътрешни противоречия в тях - от една страна предвид изтеклия значителен период от време (12 – 13 години) няма спомени какъв е източника на средствата, постъпвали по банковата сметка на управителя, но, от друга, си спомня точно за внесените от него в касата на дружеството суми от „Р.“ ЕООД, за които изрично бил подчертал, че му били преведени от съдебния изпълнител. В тази връзка следва да се съобрази и направеното в протокола от проведеното на 22.03.2022 г. общо събрание на „Т.-К.“ ООД признание от ответника, че от постъпилите по банковата му сметка средства не е внасял суми в касата на дружеството.

Недоказани останаха и твърденията на ответника, че с постъпилите по сметката му суми е плащал разноските по водените от дружеството съдебни

дела, за което липсват каквито и да било писмени доказателства (преки или косвени). Св. Г.Т. дава показания за съвсем друг случай – за това, че с постъпилите по сметката на ответника средства са били върнати на него, брат му и баща му предоставените в заем на дружеството средства, каквото правоизключващо възражение не е заявено в отговора на исковата молба, а освен това не е подкрепено с писмени доказателства, каквито обикновено се съставят за посочените факти.

Нелогично звучат показанията на св. С.С., че по водените през 2008 г. или 2009 г. дела срещу „Т.-К.” ООД в качеството му на съдружник разноските за тях били плащани от управителя Р. Б.. Но дори и това да е така плащането на чужди разноски не освобождава от управителя от отговорност за посочените суми, тъй като не са отишли в полза на дружеството.

Показанията на св. А.Х.-Т., че управителят Р. Б. е заплатил 15 000 лв. за адвокат, от които 3 000 лв. тя е осигурила чрез заем, също са неубедителни, тъй като не са подкрепени с писмени доказателства, а освен това сами по себе си не могат да обосноват категоричен извод, че сумата от 12 000 лв. е платена от преведените по сметката на ответника средства.

В този аспект изводът на окръжния съд, че ответникът в качеството си на управител се е облагодетелствал неправомерно с преведените по личната му банкова сметка средства от съдебния изпълнител, които на основание чл. 145 ТЗ следва да възстанови на ищцовото дружество, се споделя напълно от настоящата инстанция.

Неоснователно, на следващо място, е оплакването, че първоинстанционният съд не е съобразил обстоятелството, че за времето от постъпване на палите по банковата му сметка до освобождаването му от като управител е бил освободен от отговорност с решение. Решението на общото събрание на съдружниците за освобождаване на управителя от отговорност е юридически факт, погасяващ задължението за обезвреда на управителя, което изключва правото на дружеството да претендира вреди от негово противоправно поведение. Според практиката на ВКС (Решение № 29 от 23.07.2019 г. на ВКС по т. д. № 1212/2018 г., I т. о., ТК) решението за освобождаване от отговорност, независимо дали съдържа в себе си посочване на конкретна вреда или не, се отнася само до поведението на управляващото търговеца лице, което е било известно на дружеството – документирано е

надлежно в счетоводството и в останалите дружествените книги. Волеизявлението на общото събрание по чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ не обхваща вреди от поведение, което не е било отразено надлежно по начин, който да би го направил достойние на персоналния субстрат, образуващ върховния орган на дружеството, за да би формирал той обосновано волята си за снемане на отговорността от управителя. Посочено е още, че макар определено вредоносно действие/бездействие на управителя да е осъществено в период, за който да е обективизирано решение на общото събрание, взето по реда на чл. 137, ал. 1, т. 5 предл. последно ТЗ, последното не би имало действие по отношение на вреда, която обективно е установена като настъпила в патримониума на дружеството на по-късен етап. В този случай меродавно за наличието на погасяващ отговорността факт е вземането на решение след установяването на вредата.

В настоящия случай доказателствата по делото не дават основание да се приеме, че към момента на освобождаване на ответника като управител на ищцовото дружество (23.09.2021 г.) съдружниците са знаели за неправомерното му поведение. В протокола от проведеното на 23.09.2021 г. общо събрание на дружеството са описани допуснатите от Р. Д. нарушения, които са дали основание на съдружниците да го освободят като управител: сключване на неизгодни договори, неизпълнение на решение на ОС за изплащане на дивиденди, неизпълнение на решение за промяна на щатното разписание, неправомерно получаване на трудово възнаграждение и обезщетение за неползван отпуск, измежду които не фигурира процесното, предмет на настоящия иск. Посоченото нарушение наред с други е установено след извършена вътрешна проверка в дружеството, по повод на които на 22.03.2022 г. е проведено общо събрание, на което са взети решения за завеждане на искове срещу бившия управител Р. Д. Б.. Показанията на свидетелите С.С., А.Х.-Т. и З.К., според които контролърът В.Й. е знаел за постъпилите по личната сметка на ответника средства от съдебния изпълнител, не следва да се кредитират, тъй като предвид недостоверността им в частта относно използването на посочените средства за заплащане съдебни разноси и задължения на дружеството следва да се приемат за недостоверни и в тази част.

Релевираното в отговора на исковата молба и поддържано във въззивната жалба възражение за изтекла погасителна давност също е

неоснователно, тъй като тригодишната давност по чл. 111, б. „б“ ЗЗД е започнала да тече от освобождаване на ответника като управител на 23.09.2021 г. (чл. 111, б. „г“ ЗЗД) и до предявяване на иска на 06.04.2022 г. не е изтекла.

По изложените съображения настоящата инстанция намира, че обжалваното решение не страда от посочените в жалбата пороци, поР. което следва да се потвърди.

Предвид неоснователността на въззивната жалба жалбоподателят Р. Д. Б. следва да заплати на въззиваемият „Т.-К.“ ООД направените във въззивната инстанция разноски за адвокат в размер на 1800 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 16/ 28.01.2023 г. по гр. д. №**/2022 г. на Окръжен съд К..

ОСЪЖДА Р. Д. Б. да заплати на „Т.-К.“ ООД направените във въззивната инстанция разноски за адвокат в размер на 1800 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____